

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **AutoESA a. s.**, se sídlem K Učilišti 170, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 5. 2018, č. j. 22 A 54/2017 – 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 10. 3. 2017, č. j. MSK 88738/2016, zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Kopřivnice (dále jen „*správní orgán I. stupně*“), kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), a toto rozhodnutí potvrdil. Správního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že nezajistila, aby při užití vozidla Volkswagen Passat, RZ X, jehož byla žalobkyně v době skutku dle centrálního registru vozidel zapsanou provozovatelkou, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Tím žalobkyně porušila § 10 odst.

3 zákona o silničním provozu, neboť dne 19. 11. 2015 v době nejméně od 16:00 hod. do 16:10 hod. v obci Příbor na ulici U Tatry před domem č. p. 1486 dosud neustanovený řidič uvedeného vozidla v rozporu se zákonem stál na ploše, kde to bylo zakázáno vodorovnou dopravní značkou č. V12A (žlutá čára klikatá). Uvedené jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 4 písm. c) téhož zákona.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „*krajský soud*“), jenž ji shledal důvodnou a rozsudkem ze dne 17. 5. 2018, č. j. 22 A 54/2017 – 36, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Pro účely projednávání věci je podstatné, že krajský soud se ztotožnil s jednou z žalobních námitek, dle které měl správní orgán I. stupně zmařit zjištění pachatele přestupku svým „*laxním přístupem před zahájením řízení o správním deliktu*“.

[4] Krajský soud poukázal na subsidiaritu správního deliktu provozovatele vozidla. Primárně za delikt v širším slova smyslu odpovídá řidič vozidla, který jej spáchal. To ostatně vyplývá z § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 30. 6. 2017 – pozn. soudu), podle kterého *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odst. 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě*.

[5] Krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se situací, ve kterých kasační soud seznal, že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele. Podle názoru krajského soudu je zákonný pojem *nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku* vykládán v judikatuře poměrně benevolentně, je však nutné, aby ono „*činění nezbytných kroků*“ nebylo toliko formální činností s cílem pouze překonat překážku bránící zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. V dosavadní judikatuře, na kterou krajský soud odkazoval, se vždy poté, co provozovatel vozidla na výzvu správního orgánu označil určitou osobu za řidiče svého vozidla v době spáchání přestupku, objevila určitá okolnost, jež sama o sobě vyloučila, že se jedná o pravdivé tvrzení. Popřípadě se objevila okolnost, jež nastala při doručování zásilky obsahující předvolání k podání vysvětlení označenému řidiči vozidla, která neumožnila správnímu orgánu učinit závěr, že přestupek mohla spáchat provozovatelem označená osoba. Za takové situace bylo možné provádění dalšího šetření považovat za kroky jdoucí nad rámec povinnosti správního orgánu.

[6] V posuzované věci žalobkyně na výzvu k uhrazení částky odpovídající pokutě v blokovém řízení reagovala sdělením, že vozidlo prodala panu Z. K., a poskytla správnímu orgánu I. stupně veškeré dostupné kontaktní údaje včetně kopie občanského průkazu Slovenské republiky, průkazu o potvrzení k přechodnému pobytu v České republice a telefonního čísla. Správní orgán I. stupně telefonní číslo marně vyzkoušel, poté zaslal na sdělenou adresu předvolání k podání vysvětlení, přičemž doručenka se vrátila s relací České pošty „*adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení. Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 2. 3. 2016 a nebyla vyzvednuta*.“ Po marném

pokračování

uplynutí úložní doby byla zásilka vrácena správnímu orgánu I. stupně. Poté správní orgán I. stupně věc odložil, neboť se nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

[7] Krajský soud zdůraznil, že pouhé vrácení nedoručené zásilky z tuzemské adresy – bez toho, aniž by doručovatel uvedl, že adresát je na dané adrese neznámý nebo se odstěhoval - nepovažuje za okolnost, která sama o sobě znemožnila správnímu orgánu učinit závěr o tom, že přestupek mohla spáchat žalobkyní označená osoba. Okolnosti daného případu naznačují, že tvrzení žalobkyně o prodeji předmětného vozidla panu K. je pravdivé, právě tato osoba tak pravděpodobně mohla vozidlo v době spáchání přestupku řídit. Krajský soud nepochybně, že po provozovateli vozidla lze legitimně požadovat, aby nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které mu řidič vozidla poskytuje. V posuzované věci ovšem žalobkyně nesdělila správnímu orgánu I. stupně úplné, nepřesné nebo zavádějící informace. Naopak poskytla veškeré možné údaje o existující osobě. Za takové situace ji jako provozovatelku vozidla nelze činit odpovědnou za to, že si osoba, které vozidlo prodala, nepřebírá poštu. Krajský soud dodal, že podle dosavadní judikatury nemusí správní orgán provádět další šetření, jestliže označený řidič výslovně odmítne podat ve věci vysvětlení. To se ovšem v daném případě nestalo, neboť odmítnutí podání vysvětlení je projev vůle osoby, která je seznámena s tím, v jaké věci by měla vysvětlení podat. Nevyzvednutí zásilky v desetidenní úložní době takovým projevem vůle není a nic o vztahu adresáta k obsahu zásilky nevypovídá.

[8] Krajský soud uzavřel, že odložení věci bylo předčasné a správní orgán I. stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ačkoli je učinit měl. Podle mínění krajského soudu se správní orgán mohl minimálně pokusit o opakované doručení zásilky, neboť je možné, že při prvním doručování pan K. jen nebyl v desetidenní lhůtě doma.

[9] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatel nejprve podotýká, že příklady z judikatury, na níž poukázal krajský soud, nepředstavují běžné situace. Běžné v tomto typu řízení naopak je, že osoba, kterou provozovatel vozidla označí jako řidiče (respektive osobu, které vozidlo svěřil), je předvolána k podání vysvětlení a i přes řádné doručení této písemnosti na ni nijak nereaguje. Ve správní praxi je takový postup obecně považován za dostatečný k naplnění požadavku tzv. nezbytných kroků. Ani v rozhodovací činnosti správních soudů nebyl podle stěžovatele dosud vysloven požadavek na to, aby byly výzvy k podání vysvětlení doručovány označeným řidičům opakovaně.

[11] Stěžovatel zdůraznil, že správní orgán I. stupně řádně doručil výzvu k podání vysvětlení na adresu uvedenou v kupní smlouvě. Není pravda, jak nesprávně konstatoval krajský soud v odstavci 28 napadeného rozsudku, že se zásilka vrátila jako nedoručená. Skutečnost, že si adresát zásilku v úložní době nepřevzal a v souladu s § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), nastala pouze fikce doručení (a

k faktickému doručení tedy zjevně nedošlo), nehraje podle stěžovatele žádnou roli. Krajský soud zřejmě přehlédl, že z údajů na vrácené obálce vyplývá, že zásilku nebylo možné vložit do schránky, přestože o to odesílající orgán požádal, neboť adresát schránku nemá. Požadavek krajského soudu na opětovné doručení výzvy tak nemá dle stěžovatele opodstatnění, protože výsledek by byl pravděpodobně stejný – zásilku by nebylo možné vhodit do schránky, kterou adresát nemá.

[12] Stěžovatel má za to, že otázkou není, jestli má provozovatel vozidla odpovědnost za přebírání pošty jím označeným řidičem. Provozovatel odpovídá pouze za to, aby řidič dodržoval své povinnosti a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Samotné doručování výzvy k podání vysvětlení nesouvisí se vztahem mezi provozovatelem a řidičem, ale spíše jde o to, zda postup správního orgánu naplní v tomto směru určitý standard, v zákoně o silničním provozu vyjádřený pod pojmem *nezbytné kroky*. Do tohoto postupu přitom provozovatel nijak nezasahuje.

[13] Stěžovatel považuje závěr krajského soudu o tom, že doručení výzvy jen jednou je nedostatečné, za „příliš striktní“. Tato striktnost vynikne při srovnání například s tím, když je fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu doručováno rozhodnutí o přestupku či dokonce příkaz. Takovým rozhodnutím (v případě příkazu jde o první úkon v řízení) může být obviněnému uložen i zákaz činnosti, přičemž i jedno jediné doručení fikcí je zde zcela dostačující. Osobě, která je vyzývána k podání vysvětlení, naopak žádná sankce v zásadě nehrozí (ukládání pořádkových pokut tomu, kdo se na výzvu nedostavil k podání vysvětlení, považuje stěžovatel v daných souvislostech za postup nad rámec *nezbytných kroků*). Stěžovatel tedy nevidí důvod, proč by se na doručování nezávazné výzvy měly klást vyšší nároky než na doručení rozhodnutí, kterým je ukládána sankce.

[14] Stěžovatel uzavírá, že legální pojem *nezbytné kroky* má být vykládán jako kroky „*nutné, nepostradatelné, nevyhnutelné*“. Musí se jednat o nezbytné minimum dostatečné pro to, aby řidič vozidla „*dostal šanci*“ věc vyřídit jako přestupek, a pokud ji nevyužije, odpovědnost se vrací zpět na provozovatele vozidla. V této souvislosti stěžovatel upozorňuje i na poměrně krátkou lhůtu 60 dní pro odložení přestupku, byť jde o lhůtu pořádkovou. Stěžovatel nepovažuje kroky, které v posuzovaném případě učinil správní orgán I. stupně, za pouhou formalitu. Výzva k podání vysvětlení byla označenému řidiči řádně doručena, ten na ni nereagoval, správní orgán se tudíž nedozvěděl žádné další indicie, na jejichž základě by mohl činit další kroky ke zjištění pachatele přestupku.

[15] Žalobkyně se ke kasační stížnosti blíže nevyjádřila, pouze bez dalšího odkázala na znění žaloby a na svou repliku k vyjádření žalovaného k žalobě.

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele jedná osoba s příslušným právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

pokračování

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] V projednávaném případě je jádrem sporu otázka, zda správní orgán I. stupně učinil *nezbytné kroky* ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu (citovaném v odstavci [4] výše), a to předtím, než věc odložil a vyvodil odpovědnost provozovatele vozidla (zde žalobkyně).

[19] Zdejší soud z obsahu správního spisu ověřil, že žalobkyně na výzvu správního orgánu I. stupně provozovateli vozidla k zaplacení určené částky reagovala vyjádřením, že předmětné vozidlo prodala dne 30. 10. 2015 panu K.. K tomu doložila kupní smlouvu, faktury, doklady týkající se předání vozidla a rovněž kopii občanského průkazu a potvrzení o přechodném pobytu pana K. (viz č. l. 10 a násl. správního spisu orgánu I. stupně). Správní orgán I. stupně se následně pokusil ve dnech 14. – 15. ledna 2016 několikrát telefonicky kontaktovat pana K. na telefonním čísle uvedeném v kupní smlouvě, avšak tento byl dle sdělení operátora nedostupný. Stejně tomu bylo dne 18. 1. 2016. O těchto skutečnostech vyhotovil správní orgán I. stupně úřední záznam založený na č. l. 22 spisu. Poté správní orgán I. stupně odeslal panu K. předvolání k podání vysvětlení, a to na adresu, která byla uvedena v potvrzení o přechodném pobytu, jakož i v dalších dokumentech předložených žalobkyní. Podle obálky byl adresát vyzván k vyzvednutí zásilky a v místě bylo zanecháno poučení, zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 2. 3. 2016. V úložní době si adresát písemnost nevyzvedl a ta se vrátila zpět správnímu orgánu I. stupně s tím, že adresát nemá schránku (viz obálka založená na č. l. 27 správního spisu). Správní orgán I. stupně poté věc odložil.

[20] Skutkově velmi podobným případem se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018 – 22 (všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kterým zamítl kasační stížnost téhož stěžovatele (tedy Krajského úřadu Moravskoslezského kraje) proti rozsudku krajského soudu jako nedůvodnou. I v tehdejší věci žalobce (provozovatel vozidla) sdělil správnímu orgánu údaje o osobě (jméno, datum narození, adresu), které vozidlo v rozhodné době zapůjčil. Správní orgán poté této osobě zaslal na uvedenou adresu výzvu k podání vysvětlení, která jí však byla doručena fikcí (dle § 24 odst. 1 správního řádu), přičemž tuto písemnost nebylo možné ani poté vložit do schránky, neboť adresát žádnou schránku neměl. Správní orgán pak již žádné další kroky ke zjištění pachatele přestupku neučinil, a jelikož se provozovatelem vozidla označená osoba nedostavila k podání vysvětlení, věc odložil. I v tehdy projednávané věci krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil s tím, že tento nenaplnil požadavek tzv. nezbytných kroků, a kasační soud tento závěr aproboval.

[21] Nejvyšší správní soud neshledal důvod se v nyní projednávané věci odlišit od závěrů učiněných v rozsudku č. j. 2 As 346/2018 – 22, naopak z něj pro významnou podobnost obou kauz vycházel a v podrobnostech na toto rozhodnutí odkazuje. Ve shodě s citovaným judikátem soud nejprve předesílá, že si je vědom své dřívější velmi hojné judikatury k rozhodné právní otázce; je však nezbytné konstatovat, že krom předestření

některých obecně platných závěrů se ve většině případů jedná o individuální posouzení konkrétní situace, přičemž se v něm zohledňují jemné nuance skutkového stavu.

[22] Kasační soud v rozsudku č. j. 2 As 346/2018 – 22, trefně poukázal na to, že je třeba především odlišit případy, ve kterých provozovatel vozidla neuvede (a) dostatečné množství osobních údajů konkrétní osoby, aby ji bylo možné identifikovat a kontaktovat, popřípadě uvede údaje smyšlené či falešné, nebo (b) jde o provozovatele, respektive jejich zástupce, kteří opakovaně jednají v podobných věcech obstrukčním způsobem (například uvádějí řidiče cizí národnosti s doručovací adresou mimo ČR, kterým se nedaří doručovat). K oběma případům zdejší soud v rozsudku č. j. 2 As 346/2018 – 22, uvedl příklady z dosavadní judikatury. Nejvyšší správní soud zde již nepovažuje za důležité na tuto judikaturu znovu odkazovat, neboť je evidentní, že v nyní posuzované věci situace popsaná v bodech ad (a) a (b) nenastala.

[23] Jak je předestřeno v odstavcích [6] a [19] výše, žalobkyně na výzvu správního orgánu prvního stupně sdělila úplné a dostatečné údaje o konkrétní osobě s doručovací adresou na území ČR. Nic nenasvědčuje tomu – a správní orgány to ani netvrdí – že by se jednalo o obstrukční či zneužívající taktiku s cílem vyhnout se postihu za správní delikt. Žalobkyně naopak uvedla plausibilní a řádně doložené tvrzení, že předmětné vozidlo v době před spácháním přestupku prodala jiné osobě, přičemž ta tak v inkriminované době mohla být řidičem vozidla, a tedy i přestupcem.

[24] Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 As 346/2018 – 22, konstatoval, že „[z]a situace, kdy se nejednalo o obstrukční chování provozovatele vozidla, aprobej Nejvyšší správní soud posouzení krajského soudu, že odložení přestupkové věci dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích [míněn tehdy aplikovaný zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích – pozn. soudu] bylo předčasné, neboť prvostupňový správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, resp. jich neprovedl dostatečné množství, protože nebyla splněna podmínka § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. **Prvostupňový správní orgán měl k dispozici dostatek konkrétních identifikačních údajů sdělené osoby; pakliže jejich pravdivost nevyloučil lustrací sděleného řidiče v centrálním registru obyvatel, nebylo na místě ihned při (teprve) první obtíži s doručováním zanechat všech dalších kroků a bez dalšího přistoupit k odložení věci.** (...) Nelze taktéž bez dalšího dát za pravdu úvaze žalovaného, že pokud označený řidič nemá domovní schránku, nevyzvedne si na základě výzvy zanechané na jiném vhodném místě poštovní zásilku osobně na poště. Stěžovatel má sice pravdu v tom, že prvostupňový správní orgán se nedozvěděl žádné další indicie, na základě kterých by mohl zjistit pachatele přestupku; ve shodě s krajským soudem však již nelze souhlasit s jeho přesvědčením, že k tomu prvostupňový správní orgán využil veškeré možnosti, které se mu rozumně nabízely. (...) V projednávané věci ovšem **Nejvyšší správní soud neshledal úkony učiněné prvostupňovým správním orgánem za dostatečné naplnění k požadavku nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu; po vrácení doručované písemnosti z důvodu jejího nevyzvednutí na poště a nemožnosti uložit ji do domovní schránky adresáta měl prvostupňový správní orgán provést další smysluplný úkon reálně směřující ke zjištění pachatele přestupku, resp. kontaktování označeného řidiče, a teprve v případě jejich nezdaru mohl věc odložit**“ (zvýraznění přidáno - pozn. soudu).

pokračování

[25] Ke stejným závěrům dospěl kasační soud i v nyní řešeném případě. Poukazuje přitom dále na svůj rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, ze kterého vyplývá, že „[p]okud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, (...) je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích [správně míněn zákon o silničním provozu – pozn. soudu] naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“ V dané věci však nemohl správní orgán prvního stupně uzavřít, že označené osobě se nedaří doručovat, neboť výzvu k podání vysvětlení doručoval pouze jednou, doručit tuto písemnost se podařilo a nevrátila se s tím, že adresát je na předmětné adrese neznámý nebo se odstěhoval, jak trefně podotknul i krajský soud. Bylo proto vskutku předčasné věc bez dalších kroků odložit a v tomto směru zdejší soud napadený rozsudek aprobejuje.

[26] Nejvyšší správní soud si je vědom, že citovaný judikát č. j. 2 As 346/2018 – 22, nedává konkrétní odpověď na to, jaký další „smysluplný úkon reálně směřující ke zjištění pachatele přestupku“ měl správní orgán prvního stupně provést. Kromě opětovného pokusu o doručení předvolání k podání vysvětlení, což jako další možný úkon předestřel krajský soud v napadeném rozsudku, se dále nabízí možnost předvedení dotčené osoby v souladu s § 137 odst. 1 správního řádu, ve spojení s § 60 správního řádu, pokud by se na předvolání bez omluvy a dostatečného důvodu nedostavila. Při takovém postupu je samozřejmě nezbytné šetřit základní práva předvolané osoby, především princip zákazu sebeobviňování či sebeusvědčování, který plyne z interpretace čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod [viz nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08 (dostupný na <https://nalus.usoud.cz>), který se týkal uložení pořádkové pokuty za nedostavení se k podání vysvětlení; k tomu srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 As 8/2015 – 23]. Soud předesílá, že obecně by bylo možné předvedení chápat jako postup nad rámec *nezbytných kroků* ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, avšak skutkové okolnosti projednávaného případu jsou natolik specifické (žalobkyně doložila prodej předmětného vozidla jiné osobě a poskytla k ní veškeré dostupné kontaktní údaje), že si zde takový postup představit lze. S ohledem na zmiňované skutkové okolnosti také mohl správní orgán prvního stupně učinit dotaz na příslušné orgány (v dané věci na cizineckou policii či Ministerstvo vnitra), zda u pana K. nevidují jinou hlášenou či doručovací adresu, než která byla uvedena na dokumentech předložených žalobkyní.

[27] Dílčí tvrzení stěžovatele, že běžnou situací v jiných řízeních je, že adresát - provozovatelem označený řidič vozidla – po doručení výzvy k podání vysvětlení nereaguje a věc je možné bez dalšího odložit (viz v odstavci [10] výše), nemá ve vztahu k nyní projednávané věci s ohledem na výše uvedené relevanci. Jedná se pouze o ničím nepodložený názor stěžovatele, který opomíjí skutkové okolnosti nynějšího případu. Stěžovateli lze přisvědčit pouze v tom, že krajský soud nesprávně uvedl, že žalobkyní označenému řidiči nebyla zásilka s předvoláním k podání vysvětlení doručena. Krajský soud konkrétně v odstavci 28 napadeného rozsudku konstatoval, že „[p]ouhé vrácení **nedoručené** zásilky obsahující předvolání k podání vysvětlení z tuzemské adresy (...) krajský soud nepovažuje za okolnost, která sama o sobě neumožnila správnímu orgánu učinit závěr o tom, že

přestupek mohla vskutku spáchat žalobcem označená osoba“ (zvýraznění přidáno – pozn. soudu). Podle Nejvyššího správního soudu se jedná spíše o formulační nepřesnost – je totiž zřejmé, že pohledem právní úpravy doručování ve správním řízení (viz § 24 odst. 1 správního řádu) byla předmětná zásilka po uplynutí desetidenní úložní doby doručena. Krajský soud chtěl patrně vyjádřit, že písemnost se **fakticky** nedostala do dispozice adresáta. Toto pochybení nemá vliv na zákonnost napadeného rozsudku, neboť stěžejní právní závěr krajského soudu o tom, že odložení přestupkové věci bylo předčasné, neboť správní orgán I. stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, s ohledem na argumentaci předestřenou výše ob stojí.

[28] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek je v souladu se zákonem. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[29] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobkyně náhradu nákladů neuplatnila a Nejvyšší správní soud ani ze spisu neshledal, že by jí nějaké náklady v souvislosti s řízením o kasační stížnosti vznikly. Soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. ledna 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu